Dziennik Urzędowy

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA Nr 5 1 czerwca 1947 r.

TREŚĆ:

OKÓLNIK Nr 47/46

w sprawie wniosków o ekstradycję zbrodniarzy wojennych i przestępców politycznych.

Do Obywateli Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych.

W związku z niejednolitą praktyką prokuratorską w przedmiocie sporządzania wniosków ekstradycyjnych w sprawach zbrodniarzy wojennych i przestępców pospolitych Ministerstwo Sprawiedliwości ustala następujące zasady z prośbą o ścisłe ich przestrzeganie:

I. Hitlerowscy zbrodniarze wojenni.

A. Procedura ekstradycji przestępców wojennych państw Osi w Europie, bez względu na ich przynależność państwową, oparta jest na deklaracji moskiewskiej trzech mocarstw z dnia 1 listopada 1943 r. i porozumieniu londyńskim z dnia 8 sierpnia 1945 r., przy czym w utartej już praktyce sprowadza się do:

a) przedstawienia Międzynarodowej Komisji Badania Zbrodni Wojennych w Londynie (za pośrednictwem Delegata Polski do tejże Komisji, mającego siedzibę w Londynie) wniosku o wpisanie przestępcy na międzynarodową listę przestępców wojennych, uzasadnionego dostatecznym materiałem dowodowym z akt dochodzenia, wraz z odpisem postanowienia sądowego o aresztowaniu danego przestępcy;

b) wpisanie danego przestępcy na wspomnianą listę przez Międzynarodową Komisję Badania Zbrodni Wojennych w Londynie, co jest warunkiem wykonania ekstradycji;

c) skierowanie (w drodze przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i za pośrednictwem Polskich Misyj Wojskowych Badania Niemieckich Zbrodni Wojennych w Niemczech oraz Polskiej Misji Politycznej w Austrii) do władz okupacyjnych wniosku o wydanie przestępcy, popartego również dostatecznym materiałem dowodowym z akt dochodzenia, wraz z odpisem sądowego postanowienia o aresztowaniu żądanego przestępcy.

B. W dochodzeniach przeciwko zbrodniarzom wojennym, prowadzonym z dekretu PKWN z dnia 31 sierpnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 16), zmienionego dekretem z dnia 16 lutego 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 29), należy ustalić dokładny stan faktyczny przestępstw i wyczerpać wszystkie możliwości, zmierzające do stwierdzenia:

1) dokładnych personalii podejrzanego (nazwisko, imię, przezwisko lub nazwisko przybrane, data i miejsce urodzenia, zawód oraz imiona rodziców, a w odniesieniu do kobiet — nazwisko z domu), albowiem braki w tym względzie utrudniają, a czasami uniemożliwiają identyfikację poszukiwanych zbrodniarzy;
2) ostatniego miejsca zamieszkania i pobytu podejrzanego;
3) stopnia służbowego i rodzaju funkcji, spełnianej przez podejrzanego w czasie okupacji w Polsce;
4) innych danych, mogących mieć znaczenie dla sprawy i umożliwiających odszukanie podejrzanego, a nadto
5) należy poczynić specjalne starania w kierunku odnalezienia fotografii podejrzanego.

Jeżeli działalność poszczególnych zbrodniarzy wiąże się ze sobą (np. udział w tym samym czynie, przynależność do jednej komendy „gestapo" lub jednostki operacyjnej względnie komendy obozu koncentracyjnego itd.), należy objąć ich jednym dochodzeniem, o ile techniczne lub jakieś inne poważniejsze względy nie staną temu na przeszkodzie.

Już w toku dochodzenia, gdy można przewidzieć, że da ono wyniki pozytywne, należy nadesłać do Ministerstwa Sprawiedliwości odpis postanowienia sądowego o aresztowaniu, a to w celu spowodowania osadzenia przestępcy w areszcie do czasu nadejścia wniosku ekstradycyjnego i zabezpieczenia w ten sposób ekstradycji.

Gdy dochodzenie dostarczyło już dostatecznych dowodów winy przestępcy, właściwy prokurator, w myśl art. 666 k. p. k. przedstawia Ministerstwu Sprawiedliwości wniosek ekstradycyjny (w jednym egzemplarzu) na wzór aktu oskarżenia, w którym podaje:

a) dokładne personalia przestępcy,
b) stan faktyczny przestępstwa z podaniem stopnia służbowego i rodzaju funkcji, spełnianej przez podejrzanego w czasie okupacji w Polsce,
c) dowody winy (przytoczenie imion, nazwisk, zawodu i miejsca zamieszkania świadków oraz zwięźle ujętej treści dowodów rzeczowych) oraz inne dane, mogące mieć znaczenie dla sprawy i umożliwiające odszukanie podejrzanego.

C. Do wniosku akstradycyjnego należy dołączyć:

1) uwierzytelniony przez sąd odpis postanowienia sądowego o zastosowaniu aresztu tymczasowego z zaznaczeniem w treści postanowienia, że areszt tymczasowy liczyć się będzie od chwili wydania danego przestępcy;
2) uwierzytelnione odpisy względnie wyciągi z protokółów przesłuchania świadków i dowodów rzeczowych (np. zarządzeń niemieckich), stwierdzające winę zbrodniarza wojennego, przy czym w zasadzie wystarczą 3, a nawet 2 dostatecznie obciążające podejrzanego zeznania świadków oraz
3) fotografię przestępcy (brak fotografii nie wstrzymuje złożenia wniosku ekstradycyjnego),
a nadto w sprawach wyjątkowej wagi, gdy chodzi o wybitnego zbrodniarza,
4) odpis listu gończego.

Gdy poszukiwany zbrodniarz przebywa poza Niemcami i Austrią, należy przy wniosku akstradycyjnym uwzględnić wymagania, jakie przewiduje konwencja o ekstradycji, zawarta między Polską a danym państwem.

Wszystkie odpisy względnie wyciągi winny być należycie uwierzytelnione przez prokuratorów, prowadzących dochodzenie (odpisy postanowień sądowych o zastosowaniu aresztu tymczasowego uwierzytelnia sąd), przy czym każdy odpis względnie wyciąg należy zaopatrzyć pieczęcią okrągłą i podpisem uwierzytelniającego prokuratora z zaznaczeniem na maszynie stopnia służbowego.

D. Załączniki do wniosku ekstradycyjnego w stosunku do każdego przestępcy należy przygotowywać w następujących ilościach:

a) 4 egzemplarze (dla M. S. Z., Delegata Polski do Międzynarodowej Komisji Badania Zbrodni Wojennych w Londynie, Polskiej Misji Wojskowej przy Sojuszniczej Radzie Kontroli w Berlinie oraz Polskiej Misji Wojskowej Badania Niemieckich Zbrodni Wojennych w odnośnej strefie okupacyjnej w Niemczech lub Austrii) — o ile miejsce pobytu poszukiwanego przestępcy jest konkretnie ustalone i znajduje się na terenach okupacyjnych Niemiec lub Austrii,
b) 2 egzemplarze (dla M. S. Z. i Delegata Polski do Międzynarodowej Komisji Badania Zbrodni Wojennych w Londynie) — o ile przestępca przebywa w jakimkolwiek innym państwie (poza Niemcami, Austrią) oraz
c) 7 egzemplarzy (dla M. S. Z., Delegata Polski do Międzynarodowej Komisji Badania Zbrodni Wojennych w Londynie, Polskiej Misji Wojskowej przy Sojuszniczej Radzie Kontroli w Berlinie i Polskich Misyj Wojskowych Badania Niemieckich Zbrodni Wojen-

nych w czterech strefach okupacyjnych w Niemczech lub Austrii) — o ile miejsce pobytu przestępcy nie zostało w toku dochodzenia w ogóle ustalone.

Zaznaczam, że konieczny pośpiech w prowadzeniu dochodzeń w sprawach zbrodniarzy wojennych podyktowany jest wyższym interesem państwowym.

II. Przestępcy pospolici.

Wnioski ekstradycyjne odnośnie przestępców pospolitych winny być sporządzone w myśl dotychczasowej praktyki i zgodnie z zasadami, przewidzianymi przez umowy ekstradycyjne, zawarte przez Polskę z poszczególnymi państwami.

Warszawa, dnia 25 października 1946 r.

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr 11/47

w sprawie regulacji hipotek gruntów z reformy rolnej.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Kierowników Sądów Grodzkich.

I. W dniu 1 lutego 1947 r. sądy zakończyły zakreślony przez Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych pierwszy okres prac, związanych z przepisywaniem tytułów własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej.

Prace te miały objąć załatwienie 430.000 wniosków, dotyczących przepisania prawa własności na rzecz Skarbu Państwa i nadzielonych.

Na dzień 1 lutego b. r. wykonano 96% ilości wniosków, złożonych przez urzędy ziemskie; na 4% — spraw niezałatwionych składają się wnioski wadliwe lub złożone na krótko przed zakreślonym terminem, które zresztą w przeważającej większości zostały załatwione w pierwszej połowie lutego.

Ministerstwo Sprawiedliwości stwierdza, że sądy wykonały powierzoną im pracę w zakresie wpisów z reformy rolnej i podkreśla z uznaniem, że Obywatele Prezesi Sądów Apelacyjnych, Okręgowych, Kierownicy Sądów Grodzkich oraz wszyscy sędziowie i pracownicy wymiaru sprawiedliwości, biorący udział w tej pracy, w olbrzymiej większości dali wyraz pełnego zrozumienia doniosłości przeprowadzanej akcji i swą postawą oraz energią przyczynili się do pokonania przeszkód, które mogłyby pociągnąć za sobą zwłokę w wykonaniu powierzonego im zadania.

II. W chwili obecnej punkt ciężkości pracy sądów, związanej z reformą rolną, przenosi się na akcję uregulowania tytułów własności gospodarstw poniemieckich (art. 2 p. 6 dekretu PKWN z dnia 6-go września 1944 r.).

Akcja ta, **nie odnosząca się do Ziem Odzyskanych,** obejmie załatwienie około 80 tysięcy wniosków, dotyczących wpisów na rzecz Skarbu Państwa oraz powyżej 100 tysięcy na rzecz nabywców i **ukończona być winna do dnia 31 grudnia b. r.**

Zarówno ilość wniosków, jak i dość długi okres czasu, przeznaczony na przeprowadzenie drugiego stadium prac, umożliwi sądom załatwienie wniosków, zgłaszanych przez urzędy ziemskie, w granicach normalnego urzędowania.

W związku z powyższym z dniem 15 kwietnia 1947 r. przestaje przysługiwać pracownikom wymiaru sprawiedliwości wynagrodzenie dodatkowe, przewidziane w okólniku Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 października 1946 r. Nr 43/46 (Dz. Urz. M. S. Nr 5 z 1946 r.).

III. Tryb postępowania przy załatwianiu wniosków przewłaszczeniowych, dotyczących gospodarstw poniemieckich, pozostaje dotychczasowy, zgodnie z dekretem z dnia 8 sierpnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 233), rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 sierpnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 235), oraz dekretem z dnia 9 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 25).

Zarządzenia i wyjaśnienia Ministra Sprawiedliwości, zawarte w okólnikach z dnia 8 października 1946 r. Nr 43/46 (Dz. Urz. M. S. Nr 5 z 1946 r.) i z dnia 20 listopada 1946 r. Nr 54/46 (Dz. Urz. M. S. Nr 1 z 1947 r.), zachowują swoją moc z tą jeszcze (poza sprawą dodatkowego wynagrodzenia) zmianą, że z dniem 1 maja 1947 r. ustanawia się miesięczne okresy sprawozdawcze, oraz, że od obowiązku przedkładania tych sprawozdań zwolnione będą sądy, w których prace, związane z wpisami własności gruntów z reformy rolnej, zostały całkowicie ukończone i nowe wnioski nie wpływają.

Dla sądów tych powstaje obowiązek przedstawienia sprawozdania z pierwszym dniem miesiąca następnego, o ile w miesiącu poprzedzającym wpłynęły wnioski a przepisanie tytułów własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej.

IV. Treść ustępu I-go niniejszego okólnika zechcą Obywatele Prezesi Sądów Apelacyjnych podać do wiadomości wszystkich pracowników podległych Im sądów.

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1947 r.

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr 12/47

w sprawie przestrzegania oszczędności w dokonywaniu wydatków.

Do wszystkich sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Odbudowa zniszczonego Państwa i realizacja trzyletniego planu wymagają wydatkowania dużych środków na cele inwestycyjne. W związku z tym istnieje konieczność najdalej posuniętego i wszechstronnego ograniczenia wydatków administracyjnych, co da się osiągnąć przez zastosowanie umiejętnej polityki oszczędnościowej zarówno w zakresie gospodarki materiałowej, jak i w toku postępowania sądowego.

Jestem przekonany, że pracownicy wymiaru sprawiedliwości mają pełne zrozumienie dla obowiązku przestrzegania podstawowych zasad oszczędnościowych w dysponowaniu groszem publicznym, to też ograniczę się tylko do wskazania niektórych dziedzin, gdzie wydatki mogą ulec zmniejszeniu.

W toku postępowania sądowego znaczne oszczędności da się niejednokrotnie osiągnąć przez umiejętne stosowanie przepisów o sesjach wyjazdowych w sprawach karnych, które należy wyznaczać po stwierdzeniu, że wydatki na wynagrodzenie świadków będą wyższe od wydatków na diety i koszty przejazdu personelu sądowego, przez korzystanie przez sądy grodzkie w możliwie rozległej mierze z postępowania nakazowego, które w wielu przypadkach usunie potrzebę rozprawy głównej, przez ostrożne i oparte na dostatecznych podstawach przyznawanie stronom prawa ubogich w postępowaniu sądowym, przez oszczędne określanie wysokości strawnego i wynagrodzenia biegłych (art. 583 kpk), uwzględniające zakres obywatelskiego obowiązku pomocy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości, przez takie przygotowanie sprawy (przed dojściem do rozprawy głównej) przez prokuratora i prezesa (przewodniczącego wydziału), które zapobiegnie potrzebie odraczania sprawy, przez ścisłe przestrzeganie w tym samym celu art. 117 kpk itd.

W zakresie gospodarki budżetowej przypominam, że wszelkie przekroczenia przyznawanych kredytów i zaciąganie zobowiązań, powodujących wydatek, na który brak zapewnionego z góry pokrycia, jest bezwarunkowo niedopuszczalne, należy zatem zawczasu ułożyć plan gospodarki i uzgodnić wydatki z rozporządzalnymi kredytami.

Wnioski o kredyty dodatkowe powinny być zgłaszane zawczasu i należycie uzasadnione.

Udzielone kredyty powinny być wykorzystane w tym miesiącu, na który zostały wyznaczone, należy bowiem unikać gromadzenia niepotrzebnych kredytów w okresie nieustabilizowania się cen. Należy niezwłocznie zawiadamiać Ministerstwo o posiadanych zbędnych kredytach, jak również o kredytach, których dalsze udzielanie nie jest potrzebne.

Duże oszczędności w gospodarce materiałowej może dać umiejętne dysponowanie materiałami, jak np. w gospodarce opałowej oszczędności można osiągnąć przez zaniechanie opalania zbędnych pomieszczeń, przez ograniczenie w miarę możliwości liczby opalanych pomieszczeń, przez regulowanie opalania w zależności od temperatury zewnętrznej, przez utrzymywanie pieców w należytym stanie itd.

Ograniczenie wydatków na oświetlenie jest możliwe drogą zmniejszenia mocy żarówek i nieużywania światła bez potrzeby.

Ilość zużywanych materiałów piśmiennych może być znacznie zmniejszona, o ile przestrzegać się będzie ścisłego kontrolowania wydawanych materiałów i zaniecha się marnotrawienia tych materiałów, jakie ma miejsce np. przy niepotrzebnym przepisywaniu czystopisów z błędami, jakie można usunąć w drodze zwykłej poprawki, lub przy używaniu papieru o formacie przekraczającym potrzebę (pozostawianie dużych marginesów, używanie arkuszy podwójnych, jeżeli tekst pisma nie zajmuje więcej nad dwie strony).

Ograniczenie liczby telefonów i rozmów telefonicznych, w szczególności międzymiastowych, da znaczną redukcję wydatków w tej pozycji.

Przydzielone samochody powinny być używane wyłącznie dla celów służbowych, przy czym, w przypadku wyjazdu do miejscowości, posiadającej połączenie kolejowe, należy korzystać z samochodu wówczas, kiedy będzie to połączone z wyraźną korzyścią dla Skarbu Państwa i dobra służby.

Przytoczyłem wyżej tylko niektóre zalecenia oszczędnościowe w tym przekonaniu, że wszyscy pracownicy wymiaru sprawiedliwości dołożą wszelkich starań w kierunku wprowadzenia w życie we wszystkich dziedzinach zasad oszczędnościowych, które są nakazem okresu odbudowy Państwa.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1947 r.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

OKÓLNIK Nr 14/47

w sprawie obliczania i pobierania podatku od nabycia praw majątkowych tudzież opłaty skarbowej.

Do wszystkich sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Z dniem 1 maja 1947 r. wchodzą w życie dekrety z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych i o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106 i 107), których wykonanie zostało poruczone Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami (art. 25 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i art. 12 dekretu o opłatach skarbowych).

Do czasu wydania rozporządzeń wykonawczych do powołanych dekretów Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza, co następuje:

1. Obliczanie i pobieranie podatku i opłaty skarbowej przez notariuszów (art. 17 ust. 1 pkt 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych i art. 4 ust. 1 pkt 1 dekretu o opłatach skarbowych).

Notariusze stosują odpowiednio przepisy §§ 50, 51, 53 ust. 2, 55 ust. 1, 56 ust. 1, 58, 59 ust. 3 lit. a do d oraz ust. 5, 63, 64 i 65 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 99, poz. 842) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 797), z uwzględnieniem postanowień art. 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2, 4 i 5 oraz art. 18 pkt 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych, tudzież art. 4 ust. 1 pkt 1, ust. 2, 4 i 5 oraz art. 6 ust. 1 pkt 3 dekretu o opłatach skarbowych.

Wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu (wzór Nr 3 do § 63 rws) zastępuje rejestr podatku od nabycia praw majątkowych i opłatach skarbowych. W wykazie tym wprowadza się następujące zmiany:

1) nagłówek rubr. 7—9 otrzymuje brzmienie: „podatku od nabycia praw majątkowych",
2) „ „ 7 „ „ „od nabycia własności nieruchomości",
3) „ „ 8 „ „ „od nieodpłatnego nabycia (w drodze darowizny)",
4) „ „ 9 „ „ „nie wymienionych w rubr. 7 i 8",
5) „ „ 10 „ „ „razem (rubr. 7 — 9)",
6) „ „ 11 „ „ „opłaty skarbowej",
7) „ „ 12 „ „ „ogółem (suma rubr. 10 + 11)".

W deklaracji wzór Nr 4 do § 64 rws należy ogólną sumę wpłaty rozbić w sposób, określony w nowoustalonych rubrykach 7 — 12 wzoru Nr 3 do § 63 rws.

II. Obliczenie i pobieranie podatku od nabycia praw majątkowych i opłatach skarbowych przez właściwych sekretarzy sądowych (art. 17 ust. 1 pkt 2 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych).

Właściwy sekretarz sądu sporządza obliczenie podatku od nabycia praw majątkowych z chwilą powstania obowiązku podatkowego.

Obliczenie podatku zawiera:

1) Nr i sygnaturę akt sądowych oraz datę orzeczenia sądowego,
2) nazwiska i imiona podatników oraz ich adresy,
3) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa maj.),
4) wartość prawa majątkowego,
5) stopę procentową podatku lub stawkę opłaty skarbowej,
6) sumę podatku lub opłaty skarbowej,
7) podstawę niepobrania podatku lub opłaty skarbowej,
8) podpis właściwego sekretarza sądu oraz datę sporządzenia obliczenia.

Obliczenie podatku sporządza się przebitkowo w 2 egzemplarzach, z których jeden dołącza się do akt, drugi zaś zostaje wręczony podatnikowi celem wpłacenia przez niego należności podatkowej w kasie sądowej.

Równocześnie ze sporządzeniem obliczenia sekretarz wpisuje je do księgi „należności obcych" (wzór Nr 6 do § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o kasach sądowych). Dla należności skarbowych należy otworzyć w tej księdze odrębne konto.

W razie zgłoszenia się podatnika sekretarz wręcza mu 1 egzemplarz obliczenia podatku, na podstawie którego kasa sądowa przyjmuje należność i wydaje podatnikowi pokwitowanie w 2 egzemplarzach.

Kasa sądowa wpisuje pobraną należność skarbową w rubr. 9 księgi kasowej (wzór Nr 4 do § 10 rozporządzenia o kasach sądowych), oznaczając przy wpisywanej kwocie pobranej opłaty skarbowej litery „o. s.", natomiast kwoty, pobrane z tytułu podatku od nabycia praw majątkowych, pozostają bez oznaczenia.

W terminach, przewidzianych w §§ 8 i 14 rozporządzenia o kasach sądowych, skarbnik wpłaca do właściwego urzędu skarbowego kwoty pobranych opłat skarbowych i podatku od nabycia praw majątkowych, dołączając odrębną deklarację, w której wyszczególnia oddzielnie kwoty, pobrane tytułem:

a) podatku od nabycia praw majątko-

wych od przejęcia własności nieruchomości,
b) podatku od nabycia praw majątkowych z innych tytułów,
c) razem (a + b),
d) opłaty skarbowej,
e) ogółem (c + d).

Drugi egzemplarz pokwitowania kasy sądowej, złożony przez podatnika, załącza sekretarz sądowy do akt sprawy, zaświadczając równocześnie na wydawanym dokumencie sposób obliczenia podatku, mianowicie:
1) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa majątkowego),
2) podstawa opodatkowania, tj. wartość prawa majątkowego,
3) stopa procentowa podatku lub stawka opłaty skarbowej,
4) suma podatku lub opłaty skarbowej,
5) podstawa niepobrania podatku lub opłaty skarbowej,
6) pozycja księgi kasowej i data wpłaty,
7) podpis właściwego sekretarza sądowego oraz data.

Sekretarz sądu równocześnie z wystawieniem zaświadczenia odnotowuje przy odpowiedniej pozycji księgi należności obcych uiszczenie należności skarbowej (data i Nr księgi kasowej).

W razie nieuiszczenia podatku przez podatnika w ciągu miesiąca od powstania obowiązku podatkowego, sekretarz sądu przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu 2-gi egzemplarz obliczenia podatku, przeznaczony dla podatnika, z zaznaczeniem, że podatku nie uiszczono; datę wysłania obliczenia notuje w aktach sprawy i w odpowiedniej rubryce księgi należności obcych.

Gdyby po wysłaniu zawiadomienia (obliczenia) do urzędu skarbowego nastąpiło uiszczenie podatku przez podatnika, sekretarz sądu zawiadomi o wpłacie właściwy urząd skarbowy, odnotowując wpłatę w księdze należności obcych.

III. Obliczanie i pobieranie podatku od nabycia praw majątkowych przez komorników sądowych (art. 17 ust. 1 pkt 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych).

Komornik obowiązany jest zapisać pobrany podatek w nowododanej rubryce 16 repertorium komornika (wzór Nr 1 do § 69 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. — instrukcja dla komorników Dz. U. R. P. Nr 114, poz. 946 ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Spraw. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 24, poz. 179).

Pobór podatku może nastąpić tylko w gotówce (art. 18 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych).

Terminy wpłaty podatku przez komorników reguluje art. 18 pkt 3 dekretu.

IV. Obliczanie i pobieranie podatku od nabycia praw majątkowych przez urzędnika państwowego od umów, zawartych bez udziału notariusza lub sądu w imieniu Państwa, w zakresie jego obowiązków służbowych (art. 17 ust. 1 pkt 6).

Urzędnik prowadzi rejestr podatku od nabycia praw majątkowych o następujących rubrykach:
1) pozycja bieżąca,
2) imiona i nazwiska podatników oraz ich adresy,
3) data nabycia prawa i Nr akt sprawy,
4) rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku, tj. określenie prawa majątkowego),
5) wartość prawa majątkowego,
6) stopa procentowa podatku,
7) suma podatku,
8) podstawa niepobrania podatku
9) uwagi.

W rubryce 9 należy podać sposób obliczenia wartości prawa majątkowego.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca uwagę na postanowienia art. 9 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 175) w przedmiocie odpowiedzialności płatników z samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Obywatele Kierownicy Sądów Grodzkich zechcą wydać w myśl powyższego odpowiednie zarządzenia podległym komornikom.

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1947 r.

w/z Minister Sprawiedliwości:
Tadeusz Rek
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr 15/47

w sprawie zakładania nowych ksiąg wieczystych.

W związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 1947 r. prawa o księgach wieczystych wyjaśniam, co następuje:

I.

Stosownie do § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych (gruntowych, wieczystych) po dniu 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 367), dla każdego wykazu hipotecznego (wykazu księgi gruntowej, wieczystej) urządza się przy pierwszym wpisie po dniu 31 grudnia 1946 r. dalszy tom w postaci księgi wieczystej,

odpowiadającej przepisom rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 366). Koszt urządzenia wspomnianego tomu księgi wieczystej ponosi strona, która wniosła o dokonanie wpisu, według zasady art. 45 przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych — Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 70, poz. 382 (wyliczenie rodzaju wydatków, zamieszczone w art. 44 należy uważać za przykładowe).

W przypadkach dokonania pierwszego wpisu z urzędu, koszt urządzenia nowego tomu księgi wieczystej ponosi ten, w czyim interesie toczy się postępowanie (art. 68 p. o. k. s. w sprawach cywilnych).

II.

Księga wieczysta powinna być oprawiona w sposób twardy. Okładka powinna być sporządzona ze sztywnego kartonu, a conajmniej jej rogi i grzbiet obciągnięte płótnem. Poszczególne strony o formacie B 4 (25×35) cm.) tak co do układu działów, jak i tomów, powinny być sporządzone według wzorów, załączonych do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych. Księga wieczysta powinna w zasadzie zawierać:

4 strony działu I — oznaczenie nieruchomości,
2 strony działu I — sprawy związane z nieruchomością,
4 strony działu II,
6 stron działu III,
10 stron działu IV,
5 stron spisu dokumentów.

W razie potrzeby księga wieczysta może zawierać mniejszą lub większą ilość stron poszczególnych działów, o czym decydować będzie właściwy sąd w zależności od ilości projektowanych i przypuszczalnych wpisów.

Za wykazem powinna znajdować się w księdze, trwale do jej grzbietu i tylnej okładki przymocowana teczka (koperta), przeznaczona na przechowywanie zbioru dokumentów. Teczka ta powinna być szczelna, zabezpieczać dokumenty przed zniszczeniem i wypadaniem, a conajmniej sporządzana z kartonu i zawiązywana na tasiemki.

III.

Celem zapewnienia jednolitości i trwałości ksiąg wieczystych Ministerstwo Sprawiedliwości stanęło na stanowisku, że księgi te powinny być sporządzone centralnie, a następnie rozprowadzone do oddziałów hipotecznych poszczególnych sądów.

W tej sprawie zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości Związek Zawodowy Pracowników Sądowych i Prokuratorskich i zaproponował przejęcie akcji zaopatrzenia sądów w księgi wieczyste. Przy tym Związek podkreślił, że powierzenie mu tej akcji wykluczy z niej możliwość wyzysku stron przez osoby niepowołane, obniży znacznie cenę księgi, a równocześnie wspomoże finansowe możliwości Związku. Ministerstwo Sprawiedliwości przyjęło tę propozycję i powierzyło Związkowi Zawodowemu Pracowników Sądowych i Prokuratorskich na prawach wyłączności druk, oprawę i rozprowadzenie ksiąg wieczystych.

Księgi te będą już w najbliższym czasie przesłane sądom za pośrednictwem Prezesów Sądów Okręgowych. Wszelkie szczegóły, dotyczące technicznej strony rozprowadzenia ksiąg i przekazywania należności za nie, wskaże Związek Zawodowy Pracowników Sądowych i Prokuratorskich. Związek wskaże również ustaloną w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości — cenę książki oraz sposób oznaczenia ksiąg przez niego wydanych, aby w ten sposób zapobiec przyjmowaniu przez sądy ksiąg innych niż wyżej opisane.

IV.

Księgi wieczyste, założone w sądach do czasu dostarczenia sądowi ksiąg, sporządzonych przez Związek Zawodowy Pracowników Sądowych i Prokuratorskich, o ile odpowiadają przepisom rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu ksiąg wieczystych, nie wymagają zamiany na nowe i powinny być zachowane w oddziałach hipotecznych, jako prawidłowe księgi, przeznaczone aż do całkowitego ich wykorzystania.

V.

Ministerstwo Sprawiedliwości dostarczyło już sądom okręgowym po kilkaset egzemplarzy ksiąg wieczystych bez oprawy i pewną ilość zapasowych arkuszy działu III i IV księgi wieczystej. Druki te zostały oddane do dyspozycji Związku Zawodowego Pracowników Sądowych i Prokuratorskich i odnośnie ich wykorzystania Związek Zawodowy prześle sądom oddzielne instrukcje.

Warszawa, dnia 8 maja 1947 r.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

OKÓLNIK Nr 17/47

w sprawie obwieszczeń publicznych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

Do sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich.

Z dniem 1 czerwca 1947 r. przywraca się prowadzenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości działu obwieszczeń publicznych. W związku z tym wszelkie ob-

wieszczenia sądowe, podlegające zamieszczeniu w pismach urzędowych, należy przesyłać do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości we wszystkich przypadkach, gdy przepisy prawne, przewidujące dokonywanie obwieszczeń w piśmie urzędowym, nakazują zamieszczanie ich w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości lub w piśmie urzędowym, przeznaczonym do obwieszczeń publicznych, bez wskazania nazwy tego pisma.

Obwieszczenia przesyłać należy bezpośrednio do Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości (Warszawa, Al. Wyzwolenia 30). Należność za obwieszczenia należy wpłacać do P. K. O. na konto czekowe Nr I—1.999 jednocześnie z przesłaniem obwieszczenia do druku. Można ją również uiszczać gotówką w kasie administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości lub przesyłać przekazem pocztowym. Na przekazie czekowym lub pocztowym należy podawać sygnaturę akt sprawy, w której zarządzono obwieszczenie. Należności za obwieszczenia płatne od wiersza uiszczać należy niezwłocznie po otrzymaniu rachunku Administracji Dziennika Urzędowego.

Za stronę zwolnioną od kosztów sądowych opłaty za obwieszczenia pokrywa tymczasowo Ministerstwo Sprawiedliwości. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości niezwłocznie po wydrukowaniu obwieszczenia prześle rachunek sądowi, który zarządził dokonanie obwieszczenia. Sąd ten, w przypadku ściągnięcia w myśl art. 120 § 2 i 3 kpc opłaty za obwieszczenia, wpłaci ją na § 10 budżetu dochodów Ministerstwa Sprawiedliwości.

Redakcja Dziennika Urzędowego może odmówić umieszczenia obwieszczenia, przy którym nie przesłano należytej opłaty.

Obwieszczenia, do których wydrukowania we właściwym terminie przywiązane są skutki prawne, należy nadsyłać co najmniej na 10 dni przed 1-ym lub 15-ym dniem każdego miesiąca. Obwieszczenia, nadesłane po tych terminach, mogą być przez Redakcję Dziennika Urzędowego zwrócone lub, w razie zgody organu zarządzającego obwieszczenie na przesunięcie terminu, wydrukowane w najbliższym z kolei numerze. Dziennik Urzędowy wychodzić będzie w dniach 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Opłaty za obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym ustala się jak następuje:

Nr. kol.	Rodzaj obwieszczenia	Cena za jednokrotne obwieszczenie w złotych
1.	Obwieszczenie o ustanowieniu kuratora procesowego dla strony nieznanej z miejsca zamieszkania (art. 157 § 2 kpc)	500
2.	Wezwanie spadkobierców do zgłoszenia się do spadku	350
3.	Obwieszczenia o wszczęciu postępowania o uznanie zaginionego za zmarłego lub o stwierdzenie zgonu	500
4.	Obwieszczenia o złożeniu do depozytu sądowego lub na zachowanie	550
5.	Obwieszczenia w sprawach o umorzenie wszelkiego rodzaju dokumentów	550
6.	Obwieszczenia w sprawach o umorzenie hipoteki	550
7.	Obwieszczenia, podające do wiadomości publicznej treść wyroków sądowych.	1.000

Za obwieszczenie nie objęte powyższym wyliczeniem ustala się opłatę w wysokości 30 zł od wiersza druku, a przy układzie tabelarycznym 60 zł od wiersza.

Warszawa, dnia 20 maja 1947 r.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

PISMO OKÓLNE

w sprawie wykładni niektórych przepisów karnych oraz postępowania przygotowawczego w sprawach karnych o przestępstwa z dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz.U.R.P. Nr 30, poz. 193).

Do Obywateli Prokuratorów Sądów Apelacyjnych i Okręgowych, Kierowników Oddziałów Zamiejscowych Prokuratur Sądów Okręgowych.

W związku z zauważoną rozbieżnością wykładni niektórych przepisów karnych, a zwłaszcza przepisów o postępowaniu przygotowawczym w sprawach karnych, objętych dekretem o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa, zachodzi potrzeba jednolitego unormowania postępowania prokuratorów w powyższych sprawach.

To też — nie przesądzając bynajmniej przyszłego orzecznictwa sądowego w tych sprawach, udzielam wyjaśnień na następujące zapytania poszczególnych prokuratorów apelacyjnych i okręgowych, a mianowicie:

1) jaka jest różnica między przepisami art. 1 § 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., a przepisem art. 133 § 1 kk;
2) jaki jest stosunek art. 4 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. do przepisów art. 47 i 48 prawa o broni z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807);
3) czy podżeganie do strajku można kwalifikować jako przestępstwo z art. 39 powyższego dekretu;
4) czy mienie poniemieckie, znajdujące się w posiadaniu osadnika, któremu zostało ono przydzielone bez inwentaryzacji, może być traktowane jako mienie ruchome, pozbawione „należytej ochrony" (art. 43 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r.);
5) czy zabór rzeczy z mieszkania poniemieckiego, nie objętego przez użytkownika, jest przestępstwem z art. 43 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., popełnionym na szkodę Skarbu Państwa, czy też przestępstwem z art. 257 kk na szkodę użytkownika;
6) czy zabór mienia z poniemieckiego mieszkania, popełniony przez użytkownika, jest przestępstwem z art. 43 cytowanego dekretu, czy też przestępstwem z art. 262 § 2 kk;
7) jak postępować w sprawach osób, zatrzymanych przez organa władz bezpieczeństwa, a doprowadzonych do prokuratora lub sędziego dopiero po kilku miesiącach po ich zatrzymaniu, a mianowicie, czy do tych osób dopuszczalne jest stosowanie tymczasowego aresztu w trybie dochodzenia, czy też należy przeciwko tym osobom wszcząć natychmiast śledztwo, aby umożliwić prawne stosowanie aresztu tymczasowego;
8) czy w wypadkach, opisanych w powyższym zapytaniu, należy obliczać czas trwania aresztu tymczasowego od dnia zatrzymania przez urzędy bezpieczeństwa, czy też od daty postanowienia prokuratorskiego lub sędziowskiego;
9) czy w sprawach karnych z dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., oprócz prokuratora i organów bezpieczeństwa publicznego, śledztwo może prowadzić również sędzia śledczy;
10) czy w śledztwie, prowadzonym przez prokuratora, należy powziąć formalne postanowienie o wszczęciu śledztwa i czy w tym śledztwie aresztowanie może trwać 6 miesięcy.

I. Wyjaśnienia, dotyczące przepisów prawa materialnego.

Ad 1) Przepis art. 1 § 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. przewiduje kary za „gwałtowny zamach", podczas gdy przepis art. 133 § 1 kk karze za „czynną napaść".

Pod pojęciem „gwałtownego zamachu" należy rozumieć wszelkie dokonane lub usiłowane gwałtowne działania, skierowane przeciw osobom, wymienionym w przepisie art. 1 § 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., a w szczególności targnięcie się na ich życie lub zdrowie, podczas, gdy „czynna napaść" jest jedynie czynem, zmierzającym do naruszenia nietykalności cielesnej. Jeżeli więc przestępca wywołał lub zamierzał wywołać skutki, przewidziane w art. 225, 235 § 1, 237 § 1, 248 § 1, 251 kk, winien odpowiadać za przestępstwo z art. 1 § 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., — gdy natomiast działanie jego miało na celu jedynie skutki, opisane w art. 239 § 1 kk, winien odpowiadać za przestępstwo z art. 133 § 1 kk. W wypadkach wątpliwych należy odstąpić sprawę prokuratorowi wojskowemu, właściwemu do ścigania przestępstw z art. 1 § 2 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r.

Zwracam ponadto uwagę, że przedmiotem przestępstwa z art. 1 § 2 cytowanego dekretu nie są osoby „przybrane do pomocy urzędnikowi".

Ad 2) Artykuły 47 i 48 prawa o broni z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) obecnie nie obowiązują, a czyny przestępne, objęte przepisami tych artykułów, są przestępstwami z art. 4 dekretu z dn. 13 czerwca 1946 r.

Ad 3) O ile podżeganie do strajku nie zawiera znamion innego przestępstwa, a w szczególności znamion przestępstwa z art. 3 dekretu z dn. 13 czerwca 1946 r., co zależy od sposobu i metod działania, następnie jeżeli strajk jest wymierzony przeciw zakładom państwowym, samorządowym, lub znajdującym się pod zarządem Państwa, względnie samorządu, dalej przeciw zakładom prowadzonym przez instytucje prawa publicznego lub spółdzielnie, to może ono zawierać ustawowe znamiona przestępstwa z art. 39 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., albowiem oczywistym jest, że tego rodzaju działanie, połączone ze szkodą dla interesów społecznych, wywołuje prawie zawsze obniżenie poziomu wytwórczości, względnie powoduje uchylanie się od obowiązków, wymienionych w ustępie drugim art. 39 tegoż dekretu.

Ad 4) Z chwilą, kiedy osadnik obejmie w użytkowanie przyznane mu mienie poniemieckie, nie może mienia tego uważać za pozbawione należytej ochrony. Okoliczność, że przy oddaniu w użytkowanie nie sporządzono inwentarza, jest dla prawnej oceny działania osadnika obojętną, skoro nie on jest winny tego zaniedbania. Inwentarz musi być bowiem sporządzony przy udziale władz, oddających majątek w użytkowanie.

Ad 5) Natomiast mienie poniemieckie nie objęte jeszcze przez osadników, lub w ogóle użytkowników, jest pozbawione należytej ochrony. Zabór tego mienia jest więc przestępstwem z art. 43 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. Przestępstwo to jest popełnione na szkodę Skarbu Państwa, jako właściciela tego mienia, oraz na szkodę wyznaczonego użytkownika.

Ad 6) Skarb Państwa powierza użytkownikowi mienie poniemieckie, to też zabór tego mienia przez użytkownika jest przestępstwem z art. 262 § 2 kk, popełnionym na szkodę Skarbu Państwa.

II. Wyjaśnienie przepisów postępowania przygotowawczego.

Ad 7 i 8) Postępowanie przygotowawcze w sprawach karnych z dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r., czyli z tzw. „małego kodeksu karnego", o ile należy do prokuratorów sądów powszechnych, może być prowadzone w trybie dochodzenia lub śledztwa. Do tego postępowania mają zastosowanie ogólne przepisy kpk ze zmianami, wyszczególnionymi w tym dekrecie (art. 56 dekretu).

Dochodzenie może być więc prowadzone nie tylko przez prokuratora, czy to bezpośrednio czy też pośrednio (przez milicję obywatelską), lecz również przez organa bezpieczeństwa publicznego (wojewódzkie, powiatowe lub miejskie urzędy bezpieczeństwa publicznego). Organa te powinny jednakże niezwłocznie zawiadomić prokuratora o rozpoczęciu każdego dochodzenia, gdyż prokurator sprawuje nadzór nad prowadzonym przez nie postępowaniem przygotowawczym (art. 56 § 2 w związku z art. 55 § 1 dekretu).

W toku dochodzenia postanowienia o zastosowaniu środków zapobiegawczych (a więc tymczasowego aresztowania, kaucji, poręczenia, zakazu wydalania się, dozoru milicyjnego) wydaje prokurator bądź z własnej inicjatywy, jeżeli prowadzi dochodzenie bezpośrednio lub pośrednio, bądź też na wniosek prowadzącego dochodzenie organu bezpieczeństwa publicznego. Jeżeli dochodzenie prowadzą organa bezpieczeństwa publicznego, a doprowadzenie zatrzymanego do prokuratora byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami, mogą te organa zwrócić się do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego o zastosowanie względem podejrzanego aresztu tymczasowego (art. 57 ustęp 5 dekretu).

Poza tym środki zapobiegawcze może stosować na mocy art. 10 i 13 dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) w brzmieniu, zmienionym dekretem z dn. 14 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149) również Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, członkowie jej biura wykonawczego i delegatur.

Natomiast organa władz bezpieczeństwa publicznego mogą osoby podejrzane jedynie zatrzymywać, przy czym osoby te powinny w myśl art. 169 kpk być doprowadzone w ciągu 48 godzin do wyżej wymienionych władz prokuratorskich i sądowych. Z tego nie wynika atoli, aby władze prokuratorskie zachowywały się biernie w tych wypadkach, gdy organa jakiejkolwiek władzy przetrzymują u siebie osoby poza okres prawem dozwolony bez sankcji prokuratorskiej lub sędziowskiej. O takich wypadkach należy bezzwłocznie zawiadamiać w drodze służbowej Ministerstwo Sprawiedliwości. Wypadki te nie mogą mieć jednak wpływu na odmienne traktowanie osób zatrzymanych. Osoby te należy więc zgodnie z przepisem art. 168 kpk przesłuchać i zależnie od okoliczności sprawy zastosować względem nich środki zapobiegawcze. Dopiero z chwilą wydania przez prokuratora lub sędziego postanowienia o tymczasowym areszcie, osoby zatrzymane zostają aresztowane.

Przewidziane w art. 171 i 172 kpk okresy tymczasowego aresztowania należy jednak liczyć od chwili zatrzymania, a nie od daty wydania postanowień o tymczasowym areszcie. W takich więc wypadkach, gdy zachodzi potrzeba dalszego trwania aresztu, należy wszcząć śledztwo.

Proszę poza tym o zwrócenie uwagi, że tymczasowe aresztowanie może nastąpić jedynie z przyczyn, wymienionych w art. 165 kpk oraz, że w toku dochodzenia może ono zgodnie z przepisem art. 171 kpk trwać najwyżej dwa miesiące, wreszcie, że z uzasadnionych przyczyn może prokurator z własnej inicjatywy lub na wniosek prowadzącego dochodzenie organu bezpieczeństwa publicznego, przedłużyć areszt tymczasowy najwyżej o jeden miesiąc (art. 171 § 2 kpk).

Osoby tymczasowo aresztowane pozostają w myśl § 53 reg. wewn. zawsze do rozporządzenia prokuratora, który wydał postanowienie o aresztowaniu, i to także w tym wypadku, gdy dochodzenie prowadzi organ bezpieczeństwa publicznego.

Prokurator, sędzia śledczy lub grodzki, którzy wydali postanowienie o tymczasowym aresztowaniu, powinni (§ 55 reg. wewn.) czuwać nad tym, czy nie ustały przyczyny, dla których aresztowanie nastąpiło (art. 170 § 1 kpk), oraz czy nie upłynęły terminy aresztowania, przewidziane w art. 171 kpk.

W celu kontroli winien prokurator, zgodnie z przepisem § 169 reg. prok., wciągnąć każde zawiadomienie organu bezpieczeństwa publicznego o rozpoczęciu dochodzenia do repertorium Ds.

Do powyższego repertorium również należy wciągnąć (o ile sprawy już poprzednio

nie zapisano w repertorium) każde wydane przez siebie, czy to z własnej inicjatywy, czy też na wniosek organów bezpieczeństwa publicznego, postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego. Postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, wydane w toku dochodzenia, powinny być ponadto wciągnięte do wykazu aresztowanych „Ap".

Po ukończeniu dochodzenia, prowadzonego przez organa bezpieczeństwa publicznego, tenże organ przedstawia prokuratorowi akta dochodzenia z aktem oskarżenia lub z wnioskiem o wyrażenie zgody na umorzenie. Powyższe decyzje nie są oczywiście dla prokuratora wiążące, może on zarządzić zwrot akt temuż organowi z poleceniem uzupełnienia dochodzenia lub wszcząć śledztwo, może poprawić lub uzupełnić akt oskarżenia, projektowany przez organ bezpieczeństwa publicznego, względnie sam opracować akt oskarżenia, albowiem oskarżycielem publicznym w powyższych sprawach, należących do właściwości sądów powszechnych, jest jedynie prokurator, względnie obok niego tylko członkowie Komisji Specjalnej (art. 10 dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. w brzmieniu, zmienionym dekretem z dnia 14 maja 1946 r. Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149).

Ad 9 i 10) Należy zauważyć, że w toku postępowania przygotowawczego tak prokurator jak i oficerowie śledczy władz bezpieczeństwa publicznego (ci ostatni z ograniczeniami, wymienionymi w dekrecie) korzystają z wszelkich praw, przysługujących, zgodnie z przepisami kpk, sędziom śledczym, że więc sami dokonywują wszystkich czynności z art. 254 kpk bez potrzeby zwracania się z odpowiednimi wnioskami do sędziów śledczych lub grodzkich.

O ile wymagają tego zawiłe okoliczności sprawy, prokurator z własnej inicjatywy lub na wniosek oficera śledczego władz bezpieczeństwa publicznego, wydaje postanowienie o wszczęciu śledztwa.

Sprawy śledcze prowadzi się w księgach prokuratorskich nadal pod tą samą liczbą w repertorium Ds., z tym jednak, że, z chwilą wszczęcia śledztwa, należy w rubryce 1 tegoż repertorium umieścić czerwonym atramentem literę „S" (śledztwo). Ponadto należy z chwilą wszczęcia śledztwa skreślić sprawę w wykazie „Ap". To samo dotyczy spraw śledczych, prowadzonych przez oficerów śledczych bezpieczeństwa publicznego, a zapisanych w księgach prokuratorskich.

Śledztwo prowadzi się w/g zasad, zawartych w ks. VI. rozdz. III kpk z tą oczywiście zmianą, że prokurator sam umarza przeprowadzone przez siebie śledztwo lub wyraża zgodę na umorzenie śledztwa, prowadzonego przez oficera śledczego bezpieczeństwa publicznego.

Na postanowienie prokuratora o wszczęciu śledztwa przysługuje więc oskarżonemu zażalenie, które w myśl art 60 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. rozstrzyga ostatecznie sąd okręgowy.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę na okoliczność, że przepis art. 60 powyższego dekretu winien być stosowany do zażaleń na wszystkie zarządzenia i postanowienia prokuratora w sprawach karnych, objętych tym dekretem, a więc również zażalenia co do odmowy ścigania lub umorzenia dochodzenia. Przepis ten zmienia więc w tych sprawach postanowienie art. 464 kpk., co nie wyklucza jednak możliwości uchylenia zarządzeń podległych prokuratorów przez ich przełożonych w trybie nadzoru służbowego (§ 13 reg. prok.).

Aresztowanie w toku śledztwa może oczywiście nastąpić również tylko z przyczyn wymienionych w art. 165 kpk, a może trwać ono łącznie z dochodzeniem najwyżej 6 miesięcy (art. 172 § 1 kpk). Dalszego przedłużenia aresztu może udzielić jedynie sąd okręgowy i tylko z przyczyn, wymienionych w art. 172 § 2 kpk.

Aresztowanemu w toku dochodzenia lub śledztwa służy zażalenie na niesłuszne aresztowanie (art. 164 § 2 kpk i art. 60 dekretu), które to zażalenie rozstrzyga ostatecznie również sąd okręgowy.

Postanowienie prokuratora w przedmiocie zastosowania środków zapobiegawczych, wszczęcia śledztwa, przedłużenia w toku dochodzenia aresztu, orzekania o przepadku kaucji, ściągnięcia sumy poręczenia, umorzenia dochodzenia lub śledztwa, wyrażenia zgody na umorzenie śledztwa, powinny być powzięte formalnie zgodnie z przepisami księgi I rozdz. III kpk i odpowiednich regulaminów sądowych, oraz powinny być oznajmione osobom zainteresowanym bądź ustnie, bądź przez doręczenie odpisu z pouczeniem o przysługujących im środkach prawnych. Protokóły, ogłoszenia lub dowody doręczenia tych postanowień powinny być przechowane w aktach dochodzenia wzgl. śledztwa.

Dekret z dnia 13 czerwca 1946 r. nie uchyla przepisów kpk w przedmiocie stosowania przez sędziów śledczych lub grodzkich środków zapobiegawczych oraz wykonywania czynności z art. 254 kpk w sprawach karnych o przestępstwa objęte powyższym dekretem. Powyższe czynności, przedsięwzięte przez sędziego śledczego lub grodzkiego, są więc ważne i są wskazane, a nawet konieczne tam, gdzie nie ma prokuratora na miejscu. Prokuratorowi wolno również w uzasadnionych wypadkach korzystać z pomocy prawnej sędziego (śledczego lub grodzkiego).

Celem dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. jest jednak zapewnienie władzom wymiaru sprawiedliwości możliwości szybkiego i sprężystego przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach karnych o przestępstwa objęte tym dekretem, albowiem przestępstwa te mają doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. W wypadkach rozpowszechnienia się mogłyby one bowiem podważyć usiłowania odbudowy Państwa. W tym też celu ustawodawca, chcąc skupić w ręku prokuratora wszystkie czynności postępowania przygotowawczego, tym samym przyspieszyć tok tegoż postępowania, obdarzył go wielką władzą, zespoliwszy w jego ręku, oprócz uprawnień prokuratorskich, również uprawnienie sędziego śledczego.

Prokurator, który w tych warunkach, zamiast sam przeprowadzić śledztwo, składałby wniosek o przeprowadzenie śledztwa do sędziego śledczego, przeciwdziałałby tym samym w sposób niedopuszczalny powyższym zamierzeniom ustawodawcy.

Aczkolwiek więc przeprowadzenie śledztwa przez sędziego śledczego w sprawach karnych o przestępstwa, objęte dekretem z dnia 13 czerwca 1946 r., samo przez się nie byłoby przeszkodą do rozpoznania sprawy w trybie, przewidzianym w tym dekrecie przez sąd ławniczy, to jednak, z uwagi na powyższe okoliczności, należy bezwzględnie unikać składania wniosków o przeprowadzenie w powyższych sprawach śledztwa przez sędziego śledczego, względnie natychmiast zaniechać powyższej praktyki tam, gdzie ona dotychczas była stosowana.

Warszawa, dnia 9 stycznia 1947 r.

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE

w sprawie kwalifikacji przestępstw urzędniczych.

Do Obywateli Prokuratorów Sądów Apelacyjnych.

Jedna z prokuratur apelacyjnych zwróciła uwagę na niejednolitą praktykę, stosowaną w poszczególnych prokuraturach przy kwalifikacji czynu przestępnego w przypadku przestępstw z art. 134 kk i z art. 293 kk i prosiła Nadzór Prokuratorski o wydanie opinii w tej sprawie, zaznaczając, że tego rodzaju wyjaśnienie byłoby celowe i na czasie tak z uwagi na rozpowszechnienie się łapownictwa, jak i ze względu na brak w mniejszych środowiskach komentarzy do prawa karnego.

Podzielając w zupełności powyższe uwagi i pragnąc ułatwić w tym względzie pracę prokuratorów, oraz przyczynić się do ujednostajnienia ich praktyki, wyjaśniam co następuje:

Przepis art. 293 kk ma zastosowanie do wszystkich przestępstw urzędniczych, wymienionych w rozdz. XLI kk. Bez tego przepisu nie możnaby nieurzędnika, podżegającego lub udzielającego pomocy do przestępstwa ściśle urzędniczego, pociągnąć do odpowiedzialności karnej. Powyższy przepis stanowi więc wyjątek od ogólnej zasady, zawartej w art. 16 kk, w myśl której okoliczności, wpływające na karalność czynu, uwzględnia się tylko co do tej osoby, której dotyczą.

Natomiast przepisy art. 134 kk i art. 135 kk obejmują znacznie węższy zakres stanów faktycznych, dotyczą one bowiem tylko tzw. „czynnego przekupstwa".

Różnica między przepisem art. 134 kk i art. 135 kk polega tylko na tym, że w przypadku art. 134 kk przekupstwo ma na celu skłonienie urzędnika do **naruszenia obowiązku służbowego**, zaś art. 135 kk normuje odpowiedzialność karną osób, udzielających urzędnikowi korzyści materialnej lub osobistej ex post za naruszenie obowiązku służbowego.

Korzyść majątkowa musi polegać na zwiększeniu mienia, korzyść osobista na otrzymaniu czegoś takiego, co ma charakter niematerialny, ale stanowi dla otrzymującego wyraźną korzyść, np. tytuł, order, pewne szczególne względy osobiste itd.

Art. 293 kk obejmuje dwa stany faktyczne, a mianowicie: „podżegania" i „pomocnictwa". Istota czynu podżegania wymaga oczywiście, aby inicjatywa do przestępstwa wyszła nie od urzędnika, lecz od sprawcy.

Natomiast dla istoty czynu z art. art. 134 i 135 kk obojętne jest, od kogo wychodzi inicjatywa, od sprawcy, czy od urzędnika.

Przy art. 134 kk jest również obojętne, czy urzędnik dał się nakłonić do naruszenia obowiązku służbowego, natomiast wynagrodzenie, przewidziane w art. 135 kk, stwarza domniemanie, że urzędnik już naruszył swój obowiązek.

Naruszenie obowiązku służbowego może być działaniem niekoniecznie sprzeciwiającym się ustawie, gdyż może się ono objawiać także w działaniu urzędnika, sprzeciwiającym się jedynie wyraźnym nakazom przełożonego, lub wewnętrznym instrukcjom.

W wypadku, gdy czyn przestępny podpada pod kilka przepisów prawnych, np. pod przepis art. 134 i art. 293 w związku z art. 290 § 2 kk, a więc w wypadku zbiegu ustaw, wi-

nien mieć zastosowanie przepis art. 36 kk, czyli należy zastosować kwalifikację, przewidującą najsurowszą karę.

Np. sprawca nakłania urzędnika przez wręczenie mu wynagrodzenia jedynie do przyspieszenia załatwienia jego sprawy, a więc do załatwienia jej poza kolejnością. Wewnętrzna instrukcja służbowa poleca urzędnikowi załatwiać sprawy w kolejności. Urzędnik, dający się nakłonić do załatwienia sprawy poza kolejnością, narusza obowiązek służbowy. Aczkolwiek więc urzędnik przy załatwieniu sprawy nie naruszy ustawy, to jednak działanie jego ulega w tym wypadku karze z art. 290 § 1 kk. Czyn osoby, która urzędnika do tego postępowania nakłoniła, podpada więc pod kwalifikację z art. 293 kk w związku z art. 290 § 1 kk. Powyższy czyn jest jednak równocześnie przestępstwem z art. 134 kk. Ponieważ przepis art. 134 kk przewiduje karę surowszą, gdyż oprócz więzienia do lat 5 przewiduje również grzywnę, należy czyn tej osoby zakwalifikować jako przestępstwo z art. 134 kk.

Gdyby jednak sprawca nakłonił urzędnika podarunkiem do załatwienia sprawy niezgodnie z ustawą, to w tym wypadku naruszenie obowiązku służbowego byłoby równocześnie czynnością, sprzeciwiającą się ustawie. Urzędnik ulegałby więc karze z art. 290 § 2 kk, względnie z art. 286 § 2 kk, gdyby jego działanie było połączone z naruszeniem interesu publicznego lub prywatnego. Po stronie osoby, która urzędnika nakłoniła do takiego postępowania, zachodziłby więc zbieg przepisów ustawy z art. 134 kk i z art. 293 kk w związku z art. 290 § 2 kk, względnie w związku z przepisem art. 286 § 2 kk. Ponieważ w danym wypadku te ostatnie przepisy ustawy przewidują karę surowszą, czyn tej osoby należałoby skwalifikować nie jako przestępstwo z art. 134 kk, lecz jako przestępstwo z art. 293 kk w związku z przepisem art. 290 § 2 kk względnie z przepisem art. 286 § 2 kk.

Przy prawnej ocenie czynu przestępnego osoby, nakłaniającej urzędnika do popełnienia przestępstwa, należy więc zawsze zwracać uwagę na okoliczność, za jakie przestępstwo odpowiadałby urzędnik, gdyby się dał nakłonić do naruszenia obowiązku służbowego i, stosownie do tego, należy kwalifikować czyn nakłaniającego, mając na uwadze postanowienia art. 36 kk.

Powyższe wyjaśnienia pokrywają się z wykładnią Sądu Najwyższego, który wypowiedział się w tym kierunku w wielu swych orzeczeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1937 r., zamieszczone pod poz. 156 w Zbiorze Orzeczeń Sądu Najwyższego z roku 1938).

Obszerniejsze wywody w tym kierunku znajdą również Obywatele Prokuratorzy w Komentarzu do Kodeksu Karnego Dra Stefana Glasera i Dra Aleksandra Mogilnickiego wydanym w 1934 roku przez Księgarnię Powszechną w Krakowie.

Warszawa, dnia 21 lutego 1947 r.

Kierownik Nadzoru Prokuratorskiego:

Adolf Dąb

Prokurator S. N.

PISMO OKÓLNE

w sprawie stosowania ustawy o amnestii

z dnia 22 lutego 1947 r.

Do Obywateli Prokuratorów Sądów Apelacyjnych.

W związku z zapytaniami, skierowanymi przez Obywateli Prokuratorów do Nadzoru Prokuratorskiego, dotyczącymi wątpliwości, wyłaniających się przy stosowaniu ustawy o amnestii z dnia 22 lutego 1947 r., po uzgodnieniu stanowiska z Departamentem Ustawodawczym i Nadzorem Sądowym Ministerstwa Sprawiedliwości wyjaśniam, co następuje:

1) amnestia ma zastosowanie do nieletnich wyłącznie w odniesieniu do występków, określonych w art. 3, nie ma natomiast zastosowania we wszystkich innych przypadkach, podanych w ustawie,

2) art. 11 § 1 ustawy należy również stosować do występków skarbowych (art. 7), podlegających właściwości sądów,

3) zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przestępstwa, określone w dekrecie z dnia 12 grudnia 1944 r. o zwalczaniu potajemnego gorzelnictwa, traktowane są jako występki skarbowe bez względu na wysokość sankcji, dlatego też należy do nich stosować amnestię w rozmiarach przewidzianych w art. 7, a nie 6 ustawy o amnestii,

4) w sprawach, w których wykonanie kary pozbawienia wolności skazanemu warunkowo zawieszono, amnestię należy stosować dopiero wówczas, gdy sąd zarządził wykonanie zawieszonej kary, a to zarówno w przypadkach z art. 6 § 1 pkt 1 jak i z art. 3 pkt 1 i 3 ustawy o amnestii,

5) w odniesieniu do recydywistów oraz przestępców zawodowych i z nawyknienia

należy w każdej sprawie, podpadającej w zasadzie pod amnestię, stwierdzić, czy nie zachodzi ograniczenie z art. 8 § 3 lub wyłączenie z art. 10 § 2 pkt 4 ustawy, chociażby ustalenia takiego odnośny wyrok nie zawierał (orzecz. Sądu Najw. z dnia 30 marca 1936 r. I K. 162/36 Z. O. S. N., poz. 387/36),

6) władza, która stosuje amnestię, winna zawiadomić rejestr skazanych o jej zastosowaniu. Ustawa nie przewiduje usunięcia wpisów z rejestru skazanych odnośnie osób, którym karę w całości darowano, nawet w przypadkach art. 3 ustawy,

7) ustawa w art. 1 nie ogranicza kręgu osób, do których ma być stosowana amnestia,

8) amnestia nie ma zastosowania do kar zastępczych. W wypadku zatem skazania na karę grzywny za występek skarbowy z zamianą w razie nieściągalności na karę pozbawienia wolności, należy stosować amnestię do kary grzywny, a nie zastępczej kary pozbawienia wolności, w rozmiarach, ustalonych w art. 7 ustawy, chociażby została stwierdzona nieściągalność,

9) art. 5, 6 i 7 ustawy o amnestii nie mają zastosowania do orzeczonych wyrokiem kar dodatkowych (art. 44 kk). Natomiast w przypadku zastosowania amnestii na zasadzie art. 11 § 1 ustawy, jeśli równocześnie zachodziłaby konieczność orzeczenia kary dodatkowej, w szczególności utraty praw, kary tej nie orzeka się. Oczywiście § 3 art. 11 ustawy ma całkowite zastosowanie,

10) błędnie zastosowana amnestia do osoby, która amnestii nie podlega, winna być cofnięta przez władzę, która amnestię zastosowała, w drodze wydania w tej mierze postanowienia.

Warszawa, dnia 29 marca 1947 r.

Kierownik Nadzoru Prokuratorskiego:

Adolf Dąb

Prokurator S. N.

PISMO OKÓLNE

w sprawie wykazów spraw karnych, dotyczących przestępstwa nabywania mienia typu wojskowego.

Do Obywateli Prezesów Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Kierowników Sądów Grodzkich.

Z dniem 1 maja 1947 r. ustaje, wprowadzony okólnikiem Nr 5 z dnia 21 grudnia 1944 r., obowiązek nadsyłania przez sądy przy sprawozdaniach miesięcznych imiennego wykazu spraw karnych, dotyczących przestępstwa nabywania mienia typu wojskowego.

Warszawa, dnia 2 maja 1947 r.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

PISMO OKÓLNE

w sprawie składek członkowskich dla Związku Zawodowego Pracowników Sądowych i Prokuratorskich.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości.

Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Sądowych i Prokuratorskich, pragnąc usprawnić tryb pobierania składek członkowskich, zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą o udzielenie pomocy przez polecenie potrącania składek przy wypłatach poborów służbowych.

Ministerstwo Sprawiedliwości, biorąc pod uwagę znaczenie Związku oraz konieczność utrwalenia jego podstaw finansowych, zarządziło:

1) poczynając od dnia 1 maja 1947 r. potrącanie przez skarbników (płatników) we władzach asygnujących wszystkim członkom Związku Zawodowego 1% od poborów brutto (łącznie z dodatkiem wyrównawczym);

2) przekazywanie kwot, otrzymanych z tych potrąceń, w nieprzekraczalnym terminie 10-dniowym po wypłacie w następujący sposób:

a) 40% potrąconych sum — na konto czekowe w P. K. O. Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Sądowych i Prokuratorskich w Łodzi Nr VII-595,

b) z pozostałej sumy potrąceń — 10% Okręgowej Komisji Związków Zawodowych,

c) reszty zaś — właściwemu Zarządowi Okręgowemu Zw. Zaw. Prac. Sąd.

i Prok., którego siedziba mieści się w miejscu urzędowania Sądu Okręgowego.

3) Za punktualne potrącanie i terminowe przekazywanie składek Ministerstwo Sprawiedliwości czyni odpowiedzialnym skarbników (płatników) we wszystkich władzach asygnujących.

Warszawa, dnia 23 kwietnia 1947 r.

Zygmunt Ratuszniak
Dyrektor Departamentu.

RUCH SŁUŻBOWY

Prezydent Krajowej Rady Narodowej mianował:

Pierzchalskiego Janusza — sędziego Najwyższego Trybunału Administracyjnego w Warszawie — prezesem Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 26.VIII 1946 r.

Witkowskiego Tadeusza — wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie — wiceprezesem Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 16.I 1947 r.

Dra Weigla Fryderyka — sędziego Sądu Apelacyjnego we Lwowie — sędzią Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 26.VIII 1946 r.

Wyszyńskiego Wacława — adwokata w Warszawie — sędzią Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 29.XI 1946 r.

Hanika Adolfa-Romualda — radcę Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w Warszawie — sędzią Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 26.VIII 1946 r.

Relingera Zdzisława — prezesa Sądu Okręgowego w Pińsku — prezesem Sądu Okręgowego Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy 26.VIII 1946 r.

Müllera Adama — naczelnika Wydziału Zatrudnienia w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej w Warszawie — prezesem Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie 26.VIII 1946 r.

Poźniaka Henryka — sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie — prezesem Sądu Okręgowego Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi 26.VIII 1946 r.

Dra Adamczaka Wojciecha — b. prezesa Trybunału dla spraw Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu — prezesem Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu 26.VIII 1946 r.

Betley'a Józefa — sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie — prezesem Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Waszawie 26.VIII 1946 r.

Neckę Stanisława — kierownika Oddziału Ubezpieczeń Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego — sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach 26.VIII 1946 r.

Unguriana Konstantego—kierownika Sekcji Orzecznictwa Ubezpieczalni Społecznej w Warszawie—sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 26.VIII 1946 r.

Dra Korczyńskiego Lesława — Naczelnika Wydziału Pracy i Opieki Społecznej w Śląskim Urzędzie Wojew. w Katowicach — sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach 26.VIII 1946 r.

Brzozowskiego Lesława — kierownika Referatu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Krakowie— sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi 29.XI 1946 r.

Dra Janiszewskiego Kazimierza—b. dyrektora Wyższego Urzędu Ubezpieczeń w Poznaniu — sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu 29.XI 1946 r.

Stark Zofię — b. kierowniczkę Działu Orzecznictwa w sprawach ubezpieczeń społecznych w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie — sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu 29.XI 1946 r.

Nitychoruka-Niwińskiego Władysława — egz. aplikanta sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie — sędzią Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi 29. XI 1946 r.

Niskiego Henryka — asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Olsztynie — sędzią Sądu Grodzkiego w Makowie Mazowieckim 31.XII 1946 r.

Minister Sprawiedliwości mianował:

podprokuratorami

Broniewicza Jakuba — asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie — podprokuratorem Sądu Okręgowego w Łodzi 9.IV 1947 r.

Kowalskiego Józefa — asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Olsztynie—podprokuratorem Sądu Okręgowego w Mławie 13.V 1947 r.

Pawlaczyka Wincentego—asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu — podprokuratorem Sądu Okręgowego w Kaliszu 29.V 1947 r.

asesorami

w okręgu Sądu Apelacyjnego w **Gdańsku:**
Błażejewskiego Stanisława — 19.IV 1947 r.
Lackorzyńskiego Stefana — 30.IV 1947 r.
Błaszczyka Jerzego-Mariana — 30.IV 1947 r.
Kmerę Stanisława — 30.IV 1947 r.
Gierłowskiego Jerzego — 30.IV 1947 r.
Kowalaka Józefa — 30.IV 1947 r.
Mazurkiewicza Tadeusza — 30.IV 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w **Katowicach:**
Gębczaka Jana-Piotra — 30.IV 1947 r.
Olkusza Witolda — 30.IV 1947 r.
Spurnego Seweryna — 8.V 1947 r.
Wilkowicza Józefa — 8.V 1947 r.
Kawickiego Edwarda — 13.V 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w **Krakowie:**
Tadlę Jana — 23.IV 1947 r.
Rejmana Bronisława — 28.IV 1947 r.
Piątkiewicza Zygmunta — 20.V 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w **Lublinie:**
Adamskiego Henryka — 23.IV 1947 r.

Kuryłowicza Witaliusza — 23.IV 1947 r.
Badowskiego Tadeusza — 23. IV 1947 r.
Henniga Władysława — 29.IV 1947 r.
Krajewskiego Stefana — 30.IV 1947 r.
Witczak Melanię — 30.IV 1947 r.
Dutkiewicza Jana-Antoniego — 30.IV 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w Olsztynie:
Sawosza Piotra — 30.IV 1947 r.
Perdjona Zygmunta — 30.IV 1947 r.
Masłowskiego Kazimierza — 30.IV 1947 r.
Szumirskiego Czesława — 30.IV 1947 r.
Gałązkę Feliksa — 30.IV 1947 r.
Nadolskiego Włodzimierza — 13.V 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:
Szczerbickiego Kazimierza — 18.IV 1947 r.
Krzyżyńskiego Teodora — 18.IV 1947 r.
Głabisza Władysława — 18.IV 1947 r.
Gradowskiego Leona — 30.IV 1947 r.
Gondzię Jana — 30.IV 1947 r.
Kowalskiego Józefa — 30.IV 1947 r.
Smolarka Adama — 30.IV 1947 r.
Żurawskiego Wiktora — 30.IV 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w Toruniu:
Łosińskiego Józefa — 30.IV 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Miller Halinę — 30.IV 1947 r.
Kmieć Halinę — 30.IV 1947 r.
Krogulca Czesława — 30.IV 1947 r.
Albikowską Halinę — 30.IV 1947 r.
Giżyńskiego Alfreda — 30.IV 1947 r.
Appla Adama — 6.V 1947 r.
Kubasiewicza Henryka — 6.V 1947 r.
Chlebnego Wacława — 14.V 1947 r.

w okręgu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu:
Dreżepolską Ewę — 18.IV 1947 r.
Mielcarka Eugeniusza — 25.IV 1947 r.
Myrdzię Jana — 28.IV 1947 r.
Zawadzkiego Tadeusza-Jana — 30.IV 1947 r.
Winkszno Wiktora — 30.IV 1947 r.
Głucha Michała — 30.IV 1947 r.
Markiewicz Henrykę-Józefę — 30.IV 1947 r.
Dziamskiego Kazimierza — 13.V 1947 r.
Tarnawskiego Stefana — 20.V 1947 r.

przeniósł na inne miejsce służbowe:

Sądy Apelacyjne

Iwickiego Maksymiliana — sędziego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu — na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu 18.IV 1947 r.

Sądy Okręgowe

Michałkiewicza Romana — wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Chojnicach — na stanowisko wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Raciborzu 25.IV 1947 r.

Wierzbickiego Alojzego — wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Brzeżanach — na stanowisko wiceprokuratora Sądu Okręgowego w Brzegu 29.IV 1947 r.

Sądy Ubezpieczeń Społecznych

Nitychoruka-Niwińskiego Władysława — sędziego Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi — na stanowisko sędziego Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie 20.I 1947 r.

Brzozowskiego Lesława — sędziego Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi — na stanowisko sędziego Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie 26.II 1947 r.

Sądy Grodzkie

Maliszewskiego Tadeusza-Józefa — sędziego Sądu Grodzkiego we Lwowie — na stanowisko sędziego Sądu Grodzkiego w Świdnicy 20.V 1947 r.

asesorów

Ochlę Kazimierza — asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu — na stanowisko asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Olsztynie 23.V 1947 r.

Krajewskiego Stefana—asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie — na stanowisko asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu 27.V 1947 r.

przeniósł w stan spoczynku:

Lewandowskiego Jana — prezesa Sądu Okręgowego w Wadowicach 13.III 1947 r.

Szczygła Wiktora — sędziego Sądu Grodzkiego w Opocznie 21.IV 1947 r.

Herniczka Ignacego — sędziego Sądu Grodzkiego w Końskich 2.V 1947 r.

Dernałowicza Waldemara — sędziego Sądu Grodzkiego w Brześciu Kuj. 12. V 1947 r.

zwolnił:

Niedzielę Józefa — sędziego Sądu Grodzkiego w Opolu 21.VIII 1945 r.

Kozienia Jana — sędziego Sądu Grodzkiego w Głogowie 15.VII 1946 r.

Owczarzaka Stanisława—asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Olsztynie 18.IV 1947 r.

Deręgowskiego Jana — wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie 7.V 1947 r.

Kowalskiego Zbigniewa—asesora sądowego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu 10.V 1947 r.

Goławską Jadwigę — sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie 31.V 1947 r.

Sajdaka Jana — sędziego Sądu Grodzkiego w Lesznie 20.V 1947 r.

Makowską Aleksandrę — sędziego Sądu Grodzkiego w Warszawie 21.V 1947 r.

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl. w Warszawie

5.000. 355 Cena 20 zł